

Chương 89: Học Nhóm Cùng Charlotte

(Số từ: 4130)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:44 AM 04/08/2025

Trong bản tiểu thuyết gốc, Louis Ankton công khai phớt lờ Ludwig vì cậu ta quá ngu ngốc, và Louis coi thường bất kỳ ai không thông minh hơn mình. Ngay cả trong Lớp B, một lớp rất hòa đồng, cậu ta vẫn là một kẻ lạc lõng. Louis luôn coi thường mọi người trong lớp như những kẻ hèn mọn, không có sức ảnh hưởng và sống trong sự tự mãn rằng mình vượt trội về mặt trí tuệ.

Tuy nhiên, sau khi được “đào tạo” vài lần, sau này cậu ta sẽ trở thành một người cởi mở hơn và biết quan tâm đến bạn học.

Đó là Louis Ankton, một tên phiền phức.

“T, tại sao cậu lại ở kí túc xá của bọn tôi...?”

Dù sao thì, tai tiếng cũng là một loại danh tiếng nhỉ?

Louis biết tôi là một thằng khá điên, nên cậu ta chỉ biết phục tùng.

Tôi ôm ngang vai Louis Ankton, người vừa trở về sau giờ học, và bước vào kí túc xá Lớp B.

Đó là lần đầu tiên tôi vào kí túc xá của Lớp B. Tất nhiên, tôi cũng vài lần gặp học viên Lớp B trong giờ học, nhưng tôi chưa bao giờ nói chuyện với họ nhiều.

Charlotte, Ludwig và Scarlett.

Đó là những người duy nhất tôi quen ở đó.

Khi Reinhardt, siêu phản diện năm nhất, đột nhiên xuất hiện, mọi người có cảm giác như sắp bị cuốn phăng đi ngay khi họ vừa chạm mắt với tôi. Tôi còn lồi Louis Ankton đi như một tù nhân.

“Ồ, Reinhardt? Có chuyện gì vậy?”

Charlotte mỉm cười khi tôi đi ngang qua cô ở hành lang. Có vẻ như cô không thấy việc tôi ở đây là chuyện lạ.

Tim tôi đập mạnh khi cô mỉm cười với tôi. Một mặt, tôi cảm thấy tội lỗi, mặt khác lại khá vui vì có vẻ như cuối cùng cả hai đã thân nhau. Một cảm xúc thật phức tạp.

“À, tôi định đi học.”

“À... Với Ankton à?”

“Ừm. Tôi nghe nói cậu ta thông minh. Đúng không?”

Vậy là cô nghĩ tôi đến cùng với cậu ta. Đó là lí do cô mỉm cười.

“Đúng vậy. Đúng là như thế.”

Charlotte gật đầu và chuyển ánh mắt sang Louis Ankton.

“Hai cậu có phiền không, nếu tôi cùng tham gia?”

Tôi phải đạt điểm cao trong kì thi sắp tới, Charlotte cũng vậy. Khi tôi nói rằng tôi sẽ học với cậu ta, cô dường như cũng muốn đi cùng.

Nếu đây là bản gốc, cậu ta đã nói điều gì đó thô lỗ như, “Tại sao tôi phải giúp cậu việc đó?” và lạnh lùng bước qua chúng tôi.

Tuy nhiên, mọi chuyện diễn ra khá khác so với bản gốc.

Siêu phản diện Reinhardt và Công chúa đang đứng trước Louis Ankton và đề nghị học nhóm cùng.

“Hử, không. Không phiền chút nào cả!”

Tôi không biết cậu ta đang nghĩ gì trong đầu, nhưng đó là câu trả lời cậu ta đã đưa cho chúng tôi.

Hơn nữa, một điều mà tôi không ngờ đã xảy ra.

“Hả? Reinhardt? Tại sao cậu lại ở kí túc xá của bọn tôi?”

Ludwig đầu óc bỗng tuếch xuất hiện.

“Ồ, Ludwig. Bọn tôi định học nhóm. Cậu có muốn tham gia không?”

Và rồi lời đề nghị của Công chúa xinh đẹp, đáng yêu, tốt bụng đã đến tai chúng tôi.

“Chắc chắn rồi!”

Không!

Thằng cha đó óc chó lắm!

Ludwig không thể học, nhưng không phải vì cậu ta không học. Cậu ta học rất chăm chỉ vì cậu ta là một người cực kỳ siêng năng. Tuy nhiên, điểm số của cậu ta vẫn thảm hại.

Kế hoạch ban đầu của tôi là được Louis Ankton kèm riêng. Tuy nhiên, tôi cũng không ngại có Charlotte ở đó. Cô thông minh mà.

“Ummm...”

“Urgh...”

“Aaa...”

Tuy nhiên, mọi kế hoạch của tôi đã bị phá hỏng bởi tên ngốc phá hoại Ludwig.

Bây giờ chúng tôi đang ngồi quanh một chiếc bàn trong phòng đọc chung của Lớp B, với những cuốn sách giáo khoa chất đống bên cạnh.

“À... Cái đó, Ludwig này.”

“Ồ, Charlotte. Tôi đang nghe đây.”

“Được rồi. Dựa vào ngữ cảnh, cậu có thể thấy người nói đang phủ nhận lỗi lầm của chính mình phải không?”

Khi giải quyết một số bài tập văn học, Ludwig hỏi liệu chúng tôi có thể giải thích phần đó cho cậu ta không, nói rằng cậu ta không hiểu.

“Cái đó, tôi không biết ý cậu là gì về phủ nhận. Họ nói rằng họ đã sai nhỉ?”

“Đúng. Đó là những gì họ nói, nhưng họ đang cố gắng lái sang chuyện khác, nói rằng đó thực sự là lỗi của người khác phải chứ?”

“Ummm... Có thật vậy không? Mặc dù họ nói rằng họ đã sai...”

“Không, không. Vậy cậu thấy đấy...”

Tên gốc đầu rồng tuếch đó dở tệ ở tất cả các môn, nhưng cậu ta tệ nhất là văn học. Cậu ta không thể đọc giữa các dòng chữ và càng không thể theo dõi ngữ cảnh. Cậu ta là một kẻ điên chỉ đọc

một dòng và tiếp tục đọc sau khi cho là mình đã giải quyết xong một vấn đề.

Charlotte kiên nhẫn cố gắng dạy Ludwig từng chút một, trong khi Louis chỉ nhìn họ với miệng há hốc.

Làm thế nào mà một tên ngốc như vậy lại tồn tại được?

Đó là những gì biểu cảm của cậu ta muốn nói.

“Không, đồ khỉ đột. Sao cậu lại có thể giả vờ không biết chuyện đó hả? Tôi cần phải giải thích cái quái gì nữa?! Làm thế quái nào mà cậu có thể học được cách viết lách với cái đầu óc ngu dốt đó vậy?”

Cuối cùng, khi tôi thực sự nói gì đó, Ludwig chỉ lắc đầu và cười.

“Xin lỗi, có vẻ như tôi không thể học tốt được...”

“Reinhardt! Đừng quá gay gắt như thế.”

Charlotte nhìn tôi với lông mày hơi nhíu lại, hỏi tại sao tôi lại nói chuyện quá gay gắt với cậu ta. Tôi không muốn đối đầu với Charlotte, nên tôi cố gắng kiềm chế cơn giận của mình và chỉ im lặng.

Wow.

Thì ra nhân vật chính của tôi là như vậy.

Đây là tất cả lỗi của tôi, tất cả mọi thứ.

Dù sao thì, với sự xuất hiện của cái lỗ đen mang tên Ludwig, chúng tôi không chỉ học, mà còn đang thực hiện một dự án cứu vớt thần kỳ từ hư không.

“Nào, tên của nước chư hầu lớn nhất và đầu tiên ở phía nam của Đế quốc là gì?”

Biểu cảm của Ludwig trở nên nghiêm nghị trước câu hỏi được truyền đạt một cách vui vẻ của Charlotte.

“Ke... Ke gì đó. Kern? Kernheight?”

“Kernstadt! Là Kernstadt, đồ ngốc! Làm sao cậu có thể trả lời sai cùng một câu hỏi 10 lần liên tiếp?! Hả? Ngay cả bọn trẻ 10 tuổi cũng biết điều này! Nó dễ đến mức có lẽ còn không xuất hiện trong bài kiểm tra nữa! Cậu thậm chí không thể ghi nhớ được điều đó ư?!”

Lần này không phải tôi, mà là Louis Ankton đã nhiệt tình đứng lên. Louis, người đã bắt đầu vượt ra ngoài sự kinh ngạc đơn thuần và chuyển sang sự ghê tởm, đã giận dữ đứng lên, nhưng khi thấy tôi và Charlotte đang nhìn mình, cậu ta tái mặt và từ từ ngồi xuống.

Cậu ta có chế nhạo một vài đứa trẻ, nhưng cậu ta không phải là một người dễ nổi giận, tuy nhiên, lúc đó cậu ta tức giận đến mức hoàn toàn quên mất hai chúng tôi và đứng phất dậy.

Charlotte không nói gì với Louis, có vẻ như cô hiểu được cảm giác của cậu ta lúc đó.

Tuy nhiên, Charlotte chỉ trông có vẻ hơi buồn và cẩn thận đặt tay lên vai Ludwig.

“Ludwig... Khi tôi còn nhỏ, tôi đã bị chấn thương đầu rất nghiêm trọng. Cậu có bao giờ bị như vậy chưa?”

Cô dường như nghĩ rằng Ludwig trở nên như vậy là do một loại chấn thương hoặc bệnh tật nào đó.

Wow, người tốt bụng nhất trong căn phòng này thực sự đã nói ra điều tồi tệ nhất.

“Hả? Tôi chưa bao giờ bị như vậy cả...”

“Hả... Hở?”

Cậu ta chưa bao giờ bị như vậy, vậy tại sao cậu ta lại như thế?

Charlotte hơi hé miệng. Có vẻ như cô thực sự muốn hỏi câu hỏi đó.

“Đúng như tôi nghĩ, Đế quốc thực sự nên bắt đầu thực hiện một hệ thống giáo dục công cộng...”

Charlotte, người đã bày tỏ những tình cảm tương tự trước đây, dường như nghiêm túc suy ngẫm về việc thực hiện giáo dục công cộng trong khi nhìn chăm chăm một cách trống rỗng.

Tempel không phải là một phần của hệ thống giáo dục công cộng, mà là một hệ thống tinh hoa. Và Ludwig bằng cách nào đó đã vào được khoa trung học của Tempel giống như tôi.

Cậu ta nói rằng mình chưa bao giờ được giáo dục đúng đắn trước đây.

Cả hai chúng tôi đều không có cơ hội được giáo dục, vậy mà lại có hai trường hợp khác nhau một cách đáng kể đang ngồi cùng một bàn, Ludwig và Reinhardt.

Không có gì ngạc nhiên khi tôi nhận được một số ánh nhìn kỳ lạ.

Charlotte bắt đầu nói chuyện với Ludwig trông có vẻ ngây thơ với đôi mắt kiên quyết.

“Ludwig. Đó không phải lỗi của cậu. Đó là lỗi của Đế quốc vì đã không cung cấp giáo dục cơ bản miễn phí cho người dân. Phải, cậu không phải là vấn đề.”

Charlotte, cậu thực sự ghét Ludwig à?

Cách cô chọn từ ngữ lúc này là tệ nhất.

“Th-thật sao? Vậy thì nhẹ cả người rồi!”

“Đúng vậy! Trong tương lai, trình độ trí tuệ trung bình của người dân thường phải được nâng cao tuyệt đối. Không bao giờ được có một trường hợp nào đáng buồn như thế này nữa!”

“Cảm ơn nhé, Charlotte!”

Khi sự hỗn loạn như vậy diễn ra, trong đó Charlotte buông ra một nhận xét ác ý này đến nhận xét ác ý khác mà không hề nhận ra, và Ludwig thực sự cảm ơn cô vì điều đó.

Khoảnh khắc đó là đủ để cho thấy trình độ thông minh của Ludwig.

Tôi không nên bị phân tâm bởi chuyện này.

“Này, cậu nghĩ học gì thì tốt cho kì thi này?”

“Hả... Hả?”

“Nhanh lên, nói đi.”

Trong sự hỗn loạn đó, tôi bằng cách nào đó vẫn phải hoàn thành mục tiêu ban đầu của mình.

Không thể học yên tĩnh như tôi mong muốn vì tên ngốc đầu rồng tuếch đó, Ludwig, nhưng tôi ít nhất cũng đã thành công trong việc nhận được một số dự đoán câu hỏi thi từ Louis Ankton.

Buổi tối.

Tôi thản nhiên ăn trong phòng ăn của Lớp B.

“C-cậu... Không phải cậu phải ăn với Lớp A sao?”

Louis Ankton hỏi tôi, trong khi ánh mắt cậu ta đang chắt vẩn tại sao tôi lại ăn ở đây.

“Đâu có luật nào cấm điều đó đâu?”

“Ồ...”

Không phải là chúng tôi không được phép ra vào kí túc xá của nhau, chỉ là chúng tôi không làm vậy. Tất cả những người khác đều nhìn tôi với vẻ mặt kỳ lạ khi tôi bước vào phòng ăn của Lớp B và thản nhiên ăn ở đó.

Tôi thực sự muốn nói điều gì đó như “Mấy người muốn gì?!", nhưng tôi chỉ quyết định ăn một cách im lặng, vì tôi sợ rằng mình sẽ nghe thấy điều gì đó khó chịu từ Charlotte.

Charlotte là người kiểm chế tôi.

“Phù. Cảm ơn mọi người. Điều này khiến tôi nhận ra bộ não của mình thực sự tệ đến mức nào.”

Ludwig mỉm cười khi nói vậy, trong khi biểu cảm của Louis và Charlotte trở nên đáng để chiêm ngưỡng.

“Việc cậu nhận ra mình ngu ngốc như thế nào thực sự là một điều đáng nói rồi đây.”

“Thật sao?”

Ludwig chỉ cười sau khi nghe lời tôi nói như thể tôi đang khen cậu ta. Suy cho cùng thì, cậu ta sẽ không giận dù người ta có nói

gì đi nữa. Có phải vì cậu ta ngu nên cậu ta không hiểu khi có ai đó chỉ trích mình không?

Tuy nhiên, tôi khá chắc chắn cậu ta chỉ là một người tốt bụng.

Có một bầu không khí gượng gạo trôi nổi trong phòng vì sự hiện diện của tôi. Ngay khi tôi bắt đầu nói chuyện một cách tự nhiên với Ludwig, mọi người bắt đầu ăn uống và nói chuyện ồn ào.

Rõ ràng, Lớp B có một bầu không khí hoàn toàn khác so với Lớp A. Mọi người dường như thân thiện. Thậm chí có ai đó đột nhiên bắt đầu chơi một loại nhạc cụ.

Có vẻ như đó là một nhạc cụ tương tự như đàn ukulele.

Như thể đó là một điều bình thường, mọi người chỉ lắng nghe giai điệu sôi động và nhanh được chơi trong khi họ đang ăn.

“Buổi biểu diễn hay lắm ha?”

Ludwig hỏi như thể đang hỏi ý kiến của tôi.

“Ừm, hay đấy.”

Dù nó khiến kí túc xá đột nhiên trông giống như một quán rượu thời trung cổ.

Người chơi đàn ukulele hoặc một thứ gì đó tương tự là B-10 Lanion Sessor.

Tài năng của cậu ta là Âm Nhạc. Cậu ta cùng với Delphine Izadra là một trong những người bạn tốt nhất của Ludwig. Cậu ta là người tạo không khí cho Lớp B. Cậu ta là người sẽ chơi một loại nhạc cụ nào đó bất cứ lúc nào khi ở kí túc xá, và nếu có ai đó yêu cầu một bài hát từ cậu ta, cậu ta sẽ luyện tập và cố gắng hết sức để làm cho người nghe vui vẻ.

Cậu ta có vẻ vô dụng một cách kì lạ, nhưng không có cậu ta, mọi người trong Lớp B sẽ nhanh chóng cảm thấy buồn chán. Vì vậy, cậu ta đóng một vai trò quan trọng một cách đáng ngạc nhiên.

“Thấy thế nào?”

Charlotte hỏi tôi một lần nữa.

“Hay lắm.”

Tôi cảm thấy như mình nên cầm một ly bia trên tay thay vì cái đĩa này, khi đối mặt với một buổi biểu diễn sôi động như vậy.

Nó chắc chắn thú vị hơn nhiều so với bữa tối của Lớp A, nơi người ta chỉ có thể nghe thấy tiếng dao nĩa leng keng trên đĩa. Charlotte vẫn mỉm cười với tôi.

Bỏ tất cả mọi thứ sang một bên, Charlotte dường như khá thích những đứa trẻ từ Lớp B.

Tôi cảm thấy ở đây cũng khá tốt.

Trong khi lắng nghe buổi biểu diễn có nhịp điệu đó đang 'đong-đì-đì-đang đong-đù-đù-đang-đang...'

Thành thật mà nói...

Tôi thêm một ly rượu.

Lớp B bị coi là lớp kém hơn, nhưng mọi người lại rất vui vẻ ở đó. Nó tác động rất khác khi tôi tận mắt nhìn thấy điều đó.

Không phải là tôi không thích cuộc sống của mình ở Lớp A, nhưng mọi người chỉ tập trung vào việc cải thiện bản thân và luyện tập hết lần này đến lần khác. Thành thật mà nói, Ellen chỉ làm mỗi việc là luyện tập, bỏ qua tất cả những điều thú vị mà thế giới này mang lại.

“Thêm một lần nữa!”

Lanion Sessor, say sưa trong màn trình diễn của chính mình, tự hô một câu 'lời kêu gọi lần nữa'.

Nhìn cảnh đó, tôi nhận ra rằng mình đã quên băng đi khái niệm hưởng thụ cuộc sống từ lâu.

Đó là một đêm khiến tôi muốn đi ngủ mà không lo lắng hay suy nghĩ gì cả.

Ngay cả sau bữa tối, tôi vẫn tiếp tục học trong phòng đọc của Lớp B. Ludwig xin phép và đi tập thể lực. Có vẻ như cậu ta cảm thấy thực sự có lỗi về điều đó. Nhưng thực sự thì cậu ta không cần phải cảm thấy có lỗi chút nào. Thật sự đấy.

Chỉ còn lại ba người trong phòng đọc: Tôi, Charlotte và Louis.

Louis Ankton kiểm tra danh sách các câu hỏi dự kiến của kỳ thi, và ghi nhớ chúng. Thành thật mà nói, tôi không thực sự cần bất kỳ sự giúp đỡ nào từ những người thông minh này ngoại trừ việc ghi nhớ.

“Reinhardt. Tôi chỉ hỏi thôi, nhưng từ khi nào cậu lại là người quan tâm đến điểm số vậy?”

Tôi hơi bị bất ngờ trước câu hỏi của Charlotte.

“...Không có lí do gì để không quan tâm đúng không?”

Tất nhiên, tôi không muốn quan tâm đến chúng, nhưng tôi phải làm điều này để có điểm thành tích. Charlotte dường như nghĩ rằng việc tôi thậm chí còn học cho kì thi là điều rất bất ngờ.

“Hừmm... tôi nghĩ cậu sẽ có thái độ kiểu ‘Tại sao tôi phải quan tâm?’ hơn.”

Charlotte mỉm cười một mình.

Cô nói đúng.

Cô hiểu tôi quá rõ!

Charlotte thông minh, và đầu óc tôi cũng không tệ, vì vậy, không giống như khi Ludwig vẫn còn ở đó, chúng tôi đã làm được rất nhiều việc. Tôi đã trả lời gần như tất cả các vấn đề mà tôi đã luyện tập.

Ở trình độ này, văn học và toán học không quá khó, và vì công việc của tôi yêu cầu tôi phải ghi nhớ rất nhiều thứ đến mức hành động đó gần như trở thành một bệnh nghề nghiệp, tôi cũng không gặp vấn đề gì trong lĩnh vực đó.

Suy cho cùng, tôi không thể viết trong khi cứ vài giây lại kiểm tra lại bối cảnh câu chuyện, vì vậy tôi phải ghi nhớ những đoạn lớn của câu chuyện.

Vì vậy, ghi nhớ thực sự là sở trường của tôi.

Louis Ankton đang nhìn chăm chăm vào tôi một cách kì lạ.

“.....Cái gì? Cậu có vấn đề gì à?”

“Hả? À. Không...”

“Cậu ngạc nhiên về điều gì vậy?”

“Không, thì... Cậu thực sự thông minh...”

Cậu ta hẳn đã nghĩ rằng tôi là một tên ngốc tương đương với Ludwig do vai trò của tôi là một kẻ bắt nạt, nhưng khi cậu ta tiếp tục quan sát tôi, cậu ta dường như nhận ra rằng tôi có thể ghi nhớ

mọi thứ một cách nhanh chóng và tái hiện chúng mà hầu như không mắc phải bất kỳ lỗi nào. Điều đó dường như đã khiến cậu ta ngạc nhiên.

“Rốt cuộc thì trước đây cậu đã nghĩ gì về tôi vậy?”

Khi tôi hỏi cậu ta điều đó với một ánh mắt nguy hiểm, cậu ta rõ ràng đã giật mình.

“Ha, không! Đ-đó không phải là ý của tôi...”

“Tôi biết cậu thông minh, nhưng tôi cũng không biết cậu học giỏi nữa.”

Charlotte dường như mỉm cười vì cô cũng không ngờ tôi lại học tốt đến vậy. Cả Ellen và Charlotte đều dường như nghĩ rằng tôi thông minh.

Phải, tất nhiên rồi, tôi phải thông minh. Điều đó là đương nhiên. Nếu tôi ngu hơn các cậu, thì điều đó khá đáng xấu hổ.

Tuy nhiên, trên thực tế, so với bốn người này, Charlotte, Bertus, Louis và Ellen, tôi thực sự có một bộ não kém hơn nhiều.

Thật là đáng xấu hổ...

Đặc biệt là Ellen. Tôi sẽ thua cô cả trong học tập lẫn chiến đấu.

Tôi đang bị một học sinh trung học áp đảo một cách khủng khiếp trong mọi khía cạnh.

“Ôi thôi. Chúng ta hãy nhanh chóng chuyển sang phần khác. Kì thi đã gần kề rồi.”

Hãy cứ học thôi.

Sau đó, sau khi tất cả các lớp của chúng tôi kết thúc, tôi sẽ học với Louis Ankton và Charlotte trong kí túc xá Lớp B. Tôi hơi lo lắng không biết Bertus sẽ nói gì nếu cậu ta phát hiện ra tôi đang học ở Lớp B, nhưng tôi nhận ra rằng mình không cần phải cẩn thận đến vậy vì những gì Charlotte đã nói với tôi trước đây.

Nhân tiện, dù cả hai người này đều thông minh, nhưng họ có những cách tiếp cận khác nhau trong việc học.

Charlotte thường ghi chú lại những điều cô đã nắm vững và ghi nhớ chúng.

Cách tiếp cận của Louis Ankton hơi khác một chút.

“Đây sẽ là một vấn đề.”

“Gì cơ?”

“Đây là câu hỏi duy nhất mà tôi có thể hỏi về điều này.”

Cậu ta học bằng cách nghĩ xem mình sẽ ra câu hỏi như thế nào nếu mình là người ra đề. Tất nhiên, cậu ta ghi nhớ toàn bộ mọi thứ, và học bằng cách kiểm tra những phần có khả năng được hỏi.

Cậu ta thậm chí còn chuẩn bị cho các bài đánh giá giữa kì của các môn học cá nhân của giáo sư, vì cậu ta đã khá tự tin vào sự chuẩn bị của mình cho các lớp học chung. Cậu ta đang học công thức ma thuật. Một thứ mà tôi không thực sự quen thuộc.

Vì mục tiêu của tôi chỉ là đạt điểm cao trong các môn học chung, nên tôi không thực sự chuẩn bị tốt cho các bài đánh giá cá nhân của giáo sư. Hầu hết các kì thi đều là thi viết, vì vậy các môn duy nhất thực sự có bài thi thực hành là giả kim thuật và thần học.

Dù sao thì, Louis Ankton đang cố gắng tìm ra những vấn đề mà cậu ta có thể tạo ra cho môn học này, môn học cần thiết nhất đối với cậu ta.

“Phù... Họ nên nhanh chóng dỡ bỏ lệnh cấm ra ngoài.”

Charlotte lâm bầm một cách ngây người, hoàn toàn lơ đãng.

“Ừm.”

Tôi là người duy nhất biết ý của cô khi nói điều đó.

Charlotte phải cẩn thận hơn từ bây giờ, nên cô sẽ không thể trực tiếp đến cửa hàng của Eleris.

Chỉ khi lệnh cấm được dỡ bỏ, tôi mới có thể đi ra ngoài và nhanh chóng chạy đến cửa hàng của Eleris.

Đó dường như là điều duy nhất chiếm lấy tâm trí cô lúc này.

Cả cuối tuần, ngoại trừ buổi tập luyện buổi sáng, tôi không làm bất kỳ công việc thể chất nào, và chỉ học. Dù tôi khá chắc chắn rằng mình đã ghi nhớ mọi thứ, nhưng tôi cảm thấy kiệt sức theo một nghĩa khác so với trước đây vì tôi đã học rất chăm chỉ.

Vì vậy, cuối cùng, tôi đã ngừng làm việc với các môn học chung và học cho các môn học cá nhân của giáo sư. Tôi cảm thấy như mình sẽ phát điên nếu cứ tiếp tục nhìn chăm chăm vào cùng một thứ lặp đi lặp lại.

Khá chắc chắn là tôi sẽ làm khá tốt, nhưng xét về kết quả, tôi nghĩ sẽ ổn thôi nếu tôi sai một câu. Tuy nhiên, nếu có hơn 100 người đạt điểm tuyệt đối ở tất cả các môn, người ta thậm chí có thể không lọt vào top 100 nếu sai dù chỉ một câu.

Dù sao thì.

Tôi thực sự chỉ sai đúng một câu trong kì thi giữa kì.

Vì vậy, thứ hạng của tôi cho kì thi giữa kì tổng hợp là 784.

Tôi chỉ sai một câu, và đó là những gì đã xảy ra.

Mọi thứ đã trở nên tệ hại.

Tuy nhiên, có một điều thậm chí còn rắc rối hơn.

“Đây là thứ hạng tổng thể sau khi kết hợp điểm của các bài đánh giá giữa kì của giáo sư và kì thi tổng hợp.”

“.....”

Ông Epinhauser đã tổng hợp kết quả của bài đánh giá giữa kì của giáo sư và đăng thứ hạng tổng thể của năm nhất Lớp Royal.

Mọi người đều sốc khi nhìn thấy kết quả.

[Hạng 1 – Reinhardt]

[Hạng 2 – Ellen]

[Hạng 3 – Bertus de Gardias]

[Hạng 4 – Louis Ankton]

Tôi đã đứng hạng 1 ở bảng xếp hạng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

BIDV

V IETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

V IETQR

Thanks For Reading